

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606867312/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Det var om Norge, naa, det var om Norge. – Aa ja,« sagde Præsten, og hans Stemme fik pludselig en saa usædvanlig Klang, at alle Børnene saae op paa ham, – »kunde jeg blot have været fri for at fortælle jer det, som vi skal høre om i Dag, for det er egentlig altfor tungt for unge Børn at faa Besked om. Men det er desværre sandt, saa I vil lære det at kjende alligevel. – Ja: da det var skeet, som jeg fortalte om sidst, at Tyskernes jættestore Overmagt havde kvalt den sidste Modstand paa Dybbøl i Strømme af Blod; da Danmark laa blødende, døende, – da var der ikke eet Folk i hele Verden, som kom os til Hjælp; der var ikke eet levende Folk paa den Jord, som dog Gud har skabt, der brod sig om, at Retfærdigheden blev myrdet. Se – det er det, som gjør Aaret 1864 til det store, forfærdelige Aar i Verdens Historie: at da viste det sig, at hele Verden var bleven en anden; alle Steder var det de Onde, det var Jætterne, der havde faaet Magten.«

»Men, Onkel Jørgen, hvad sagde da Nordmændene?« spurgte Anna.

»Ja, det er jo det, der gjør saa ondt, saa ondt at tænke paa, at vor Tvillingbroder handlede som alle de andre; Nordmændene glæmte deres Kjærlighed, deres Ære og deres Tro, og de glæmte, at naar Magten skal raade over Retten, saa er de selv dødsdømte.«

»Jamen det var da ikke dem allesammen? Var det, Onkel Jørgen? Var det ogsaa Bjornson?«

»Nej, Menneskene er ikke paa een Gang blevene til Jætter allesammen. Men Mandhjem er alligevel bleven til Jættehjem, for det er Jætterne, der regjerer overalt; det er dem, der bestemmer, hvad der skal ske. Det er det, der er det nye og forfærdelige. Tænk, at Gustav Adolfs Sverige og Shakespeares England er sunket saa dybt, – og at Morten Luthers Tyskere er blevene til Forbrydere, Røvere, Mordere!«

»Men kan de Gode ikke komme til at regjere igjen?« spurgte Karl.

»Veed det ikke! veed det ikke! Gud se i Naade dertil! Saa skal der vist først ske saa stor en Forandring, som vi sletikke kan tænke os. For det er sletikke blevet bedre i de Aar, der er gaaet siden 1864, tværtimod: værre og værre!«

»Men her i Danmark er det da de Gode, der regjerer, Onkel Jørgen, hvad, er det ikke?« blev Karl ved.

Pastor Nordbye stod og saac ned for sig med Hænderne paa Ryggen: »Det haaber vi, det beder vi Gud om, at det maa vise sig. For vi